

HALSZAAK

BORIS O. DITTRICH BIJ UITGEVERIJ CARGO

W.O.L.F.

Boris O. Dittrich

Halszaak

2017

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2017 Boris O. Dittrich

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie David Curtis / Arcangel Images

Foto auteur Ed van Rijswijk

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 8200 0

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Voor Juul Dittrich-van Agtmaal

De term ‘nekklem’ is niet eenduidig. Er worden verschillende technieken mee aangeduid waarbij de nek van een persoon wordt omvat. Daarbij kan het gaan om het omvatten van de nek als een controletechniek en als een verwurgingstechniek. Voorts zijn er twee typen verwurging: lucht- en bloedverwurging. De lijn tussen controle en verwurging is in de praktijk dun. Zo kan een controletechniek bedoeld of onbedoeld overgaan in een verwurgingstechniek.

Uit ‘De Nekklem’

Thematisch onderzoek naar aanleiding van de
toepassing van een nekklem in het Zuiderpark

Pagina 4

Maart 2016, publicatienummer 91162

Inspectie Veiligheid en Justitie van het
ministerie van Veiligheid en Justitie

Die zint op wraak houdt zijn eigen wonden open.
Francis Bacon

PROLOOG

Het was een doordeweekse middag in Amsterdam. Gewoon een middag als alle andere, maar niet voor iedereen. De zon stond laag aan de hemel. Het zachte licht brak op het water van het Westerkanaal, glinsterend alsof een onzichtbare hand er diamanten over had uitgestrooid. Twee zwanen zwommen langzaam achter elkaar. Hun witte veren staken scherp af tegen het donkere water, hun bewegingen volkomen in harmonie. Ze bogen hun hals en pikten sierlijk met hun rode snavels stukjes brood uit het water, zoals ballerina's met hun tenen de dansvloer aanstippen.

De voorste zwaan keek naar de twee vrouwen die met een buggy aan de waterkant stonden. De tweede zwaan draaide zijn ranke kop dezelfde kant op. Een donkere wolk schoof voor de zon. Het kleurenpalet veranderde op slag in verschillende tinten bruin en grijs.

Een van de vrouwen gooide brood naar de zwanen, de andere tilde het jochie op en wees naar het water. 'Kijk, zwanen.' Haar stem was hees van vermoedheid.

Het kind spartelde een beetje tegen en zwaaide met zijn vrije arm, als om zich los te rukken van de moeder en een zweefduik te maken, het kanaal in en de zwanen achterna. Ze zette hem op de grond maar hield zijn handje stevig vast.

Verderop ging de brug dicht. Over de Houtmankade reed een stroom fietsers voorbij. Sommigen keken naar

het lieflijke tafereel. Een vrouw stapte van haar fiets en vroeg hoe oud het jongetje was.

‘Twaalf maanden,’ antwoordden ze gelijktijdig.

De vrouw, met het stuur van haar fiets in haar linkerhand, bukte zich voorover. ‘Wat een schatje,’ zei ze. ‘Hoe heet hij?’

‘Zlatan.’

De dreumes nam haar aandachtig op, van top tot teen, en stopte toen zijn duim in zijn mond.

‘Wat een serieuze uitdrukking heeft hij,’ zei de vrouw. ‘Hij kijkt me aan alsof hij al heel wat van de wereld heeft gezien.’ Vrolijk richtte ze zich weer op.

De twee moeders knikten beleefd zonder verder te reageren. De vrouw kon niet vermoeden wat er zich de afgelopen tijd had afgespeeld en hoe treffend haar observatie was. Ze stapte op haar fiets.

‘Doei,’ riep ze naar het trio, dat haar zwijgend nastarde.

I.

Wilfried Bergman haalde diep adem maar werd duizelig en voelde zich slap worden. Het leek wel alsof hij geen zuurstof meer in zijn longen kreeg. Op de achtergrond hoorde hij de verkoopster enthousiast een handtas aanprijzen. Haar stem klonk gedempt. Hij moest hier weg, de winkel benauwde hem, en zijn overhemd plakte op zijn rug.

‘Ik ga naar buiten,’ mompelde hij tegen zijn vriendin. Hij moest onmiddellijk weg. Ontsnappen. De winkel-deur gaf moeizaam mee. Hij rolde bijna naar buiten, zoals cowboys in westerns uit de saloon op straat belanden. De wind waaide in zijn gezicht en dat voelde goed.

Het was zaterdagochtend. De modewinkels in de P.C. Hoofdstraat hadden zojuist hun deuren geopend. ‘Oké, jij je zin,’ had hij tegen Laura gezegd toen ze hem smeekte mee te gaan om een jurk uit te zoeken voor het trouwfeest van haar beste vriendin. ‘Maar dan gaan we vroeg, ik wil de mensenmassa ontlopen, en daarna naar het Stedelijk Museum.’ Laura had meteen toegehapt, zo vaak ging hij niet met haar mee als ze wilde winkelen.

Wilfried stond op de stoep voor de Prada-winkel. Had hij zonet nog het gevoel dat hij ging stikken, nu normaliseerde zijn hartslag zich. Langzaam werd hij zich bewust van de omgeving. Hij keek naar zichzelf in de etalageruit: donkerblond haar, een beetje een spits, wit gezicht, groot en donker zijn ogen. Hij wreef over zijn wang, de stoppels

stonden best stoer nu hij zich al een paar dagen niet had geschoren. Hij had een lang weekend voor de boeg. Maar eens kijken hoe de baard er over een paar dagen bij stond. Woensdag zou hij zich sowieso weer moeten scheren, dan moest hij op het reclamebureau een project presenteren voor een van de best betalende opdrachtgevers.

In zijn ooghoek zag hij iets flikkeren. In de verte, ter hoogte van de Nespresso-winkel, zag hij een lichtblauw zwaailicht van een politieauto, dat weerkaatste in de etalages. Vanuit de winkel gebaarde Laura dat hij terug moest komen. Hij schudde zijn hoofd, wees naar het voor haar onzichtbare tafereel, en riep: ‘Even kijken wat er aan de hand is!’

Terwijl hij naar de politieauto liep, haalde hij uit de binnenzak van zijn spijkerjack zijn nieuwe iPhone om te filmen wat hij zag. Een drietal agenten stond voorovergebogen en op de stoep lag een oude man, door een van hen in bedwang gehouden, de arm om diens nek.

‘Wegwezen,’ beet een van de agenten hem toe toen Wilfried al filmend dichterbij kwam. Omdat hij geen gelazer wilde, stak hij de straat over en stelde zich zo op dat hij tussen de geparkeerde auto’s door kon blijven filmen. De oude man lag op de grond te spartelen met zijn benen. Verder kon Wilfried niet veel zien, behalve de ruggen van de agenten, met in een felgele balk het woord ‘Politie’ op hun uniform.

Iets verderop stond een jonge vrouw te praten met een andere agent. Kennelijk had ze een verklaring afgelegd over wat haar was overkomen. Hij stopte zijn opschrijfboekje weg. Ze hilde, zag Wilfried. Haar mascara was in donkere strepen uitgelopen. Haar gezicht had er iets clownesks door gekregen. Een man van begin dertig, keurig in het pak gestoken, pakte haar bij de bovenarm en

leidde haar weg in de richting van de Van Baerlestraat.

‘Zo is het wel genoeg geweest,’ riep hij tegen niemand in het bijzonder. Ze staken de straat over en liepen vlak langs Wilfried samen weg.

De oude man was inmiddels overeind getrokken en werd door twee agenten naar de politieauto geduwd. Wilfried bleef filmen. Toen de man op de achterbank werd gedwongen, sloeg hij met zijn voorhoofd tegen de dakrand van de auto. Wilfried hoorde een droge tik.

‘Au!’ riep de man. Zijn lange, grijze haar was vervilt en zijn baard zag er groezelig uit, net als zijn donkere kleren van onbestemde kleur. Overduidelijk een zwerver, een dakloze. Zijn lichtblauwe ogen keken Wilfried kort aan, niet begrijpend wat hem overkwam.

‘Uitkijken, ouwe,’ lachte een man die naast Wilfried was komen staan. ‘Hij zal haar tas wel hebben willen roven. Goed dat de politie snel ter plaatse was.’

Wilfried haalde zijn schouders op. Hij had geen zin in een praatje en voelde zich op een vage manier schuldig, alsof hij als omstander solidair had moeten zijn met de zwerver en hem had moeten ontzetten. Nu zag hij dat Laura aan de overkant op het trottoir stond met in haar ene hand haar iPhone, in de andere een grote, witte tas. ‘Laura,’ riep hij.

Zoekend keek ze om zich heen. Toen ze hem aan de overkant zag staan, hield ze triomfantelijk de Prada-tas omhoog, blijkbaar in haar aankopen geslaagd. Haar mondhoek trok een beetje naar beneden, zag Wilfried, en hij wist wat dat betekende. Zo dadelijk zou ze ruzie gaan zoeken. Ze zou hem verwijten dat hij zijn belofte niet was nagekomen, dat hij haar alleen had gelaten, dat het helemaal niet leuk was met hem te winkelen. Een gezamenlijk bezoek aan het Stedelijk Museum zou er niet in zitten vandaag, wist hij.

De politieauto reed weg, de zwerver achterin, een hoopje mens uit wie alle kracht gevaren was. Wilfried keek naar zijn gezicht, verscholen onder de grijze haren en baard. Het deed hem denken aan een schildpad die zijn kop intrekt. Twee agenten bleven achter.

Wilfried stak de straat over. De juwelier voor wiens etalage zich de arrestatie had afgespeeld, deed zijn winkel-deur open en zei iets tegen de agenten. Lachend liepen ze weg.

Laura volgde Wilfried, maar ze negeerde hem. Gedetailleerd beschreef ze met de telefoon aan haar oor hoe haar nieuwe jurk eruitzag. Wilfried zette er flink de pas in. In de verte zag hij hoe de jonge vrouw, het slachtoffer van de straatroof, in een zwarte auto op de bijrijdersstoel stapte, haar krullen wapperend in de wind. De man die haar had meegetroond, zat achter het stuur, boog zich voorover en trok het portier geïrriteerd dicht. Daarna reden ze met hoge snelheid weg.

‘Waar was je nou?’ bitste Laura, toen ze uitgetelefoneerd was.

2.

Maya Oliphant schoof haar stoel dicht tegen het bureau van de officier van justitie aan. De luxaflex voor de ramen was neergehaald, het zonlicht werend, de werkkamer was in duisternis gehuld. De officier hield op met praten toen de vrouw die de koffie rondbracht twee kopjes voor hen neerzette. ‘En twee water graag,’ zei hij vlak.

‘Alstublieft,’ zei de koffiejuffrouw en ze zette de glazen neer. Ze reed het rammelende wagentje de kamer uit en trok de deur achter zich dicht.

‘Je hebt haar goed afgericht,’ lachte Maya, waarop hij nors opmerkte dat zo’n persoonlijke bediening nogal wat tijd scheelde, bovendien smaakte de koffie in de automaat op de gang nergens naar. Maya streek met haar hand over haar korte stekeltjeshaar dat ze rood geverfd had. Het nieuwe kapsel stond haar goed, volgens Inger, haar vrouw. Het gaf haar iets onverzettelijks.

Maya was gespierd en lenig. Ze had al een paar marathons op haar naam staan. Als ze je met haar grote, blauwe ogen aankeek, kreeg je het gevoel dat de rest van de wereld voor haar niet meer bestond, dat ze alleen nog maar aandacht had voor jou. Ze praatte langzaam en met haar zachte stem articuleerde ze elk woord alsof ze een rol had in een hoorspel. Mannen vergisten zich nogal eens als ze Maya tegenover zich hadden. Ze schatten haar te laag in, dachten haar te moeten beschermen, maar met Maya viel niet te spotten. Vaak draaiden de rollen zich ongemerkt

om en was zij het die uiteindelijk de lakens uitdeelde.

Telkens wanneer ze zich voorstelde als ‘Oliphant’, kreeg ze grappig bedoelde opmerkingen. ‘Zo ziet u er helemaal niet uit. Is dat echt uw achternaam?’ was de meest voorkomende reactie, maar ze was allang de leeftijd te boven dat ze zich voor haar achternaam schaamde. Sterker nog, om haar hals bungelde een zilveren kettinkje met daaraan, naast de davidster, een zilveren olifantje. Toen ze een jaar of dertien was, begon ze het dier als mascotte te koesteren. Sindsdien wist ze een waaier aan standaardantwoorden uit haar mouw te schudden, afhankelijk van wie de vraag stelde.

De officier trommelde met zijn vingers op het bureaublad. ‘Je weet maar nooit aan wie ze rapporteert,’ zei hij doelend op de koffiejuffrouw. Veelbetekenend keek hij Maya aan.

‘Is het weer zover?’ vroeg ze. Om haar lippen krulde een klein lachje. Hintte ze naar een oplaaierende stammenstrijd binnen het Openbaar Ministerie of vroeg ze zich af of zijn hardnekkige paranoia weer eens opspeelde?

De officier was een man van middelbare leeftijd. Tussen de spaarzame overdwars gekamde haren glom zijn schedel. Zijn colbert was een maat te groot en lubberde om zijn schouders, wat hem iets onbeholpens gaf, al zou zijn functie juist het tegenovergestelde moeten uitstralen. Maya had eerder intensief met hem samengewerkt in een projectonderzoek naar corruptie bij de politie in de regio Midden-Nederland. Het was een ingewikkelde zaak voor de rijksrecherche geweest, waarbij Maya hulp van de FIOD had moeten inroepen om de administratie te doorgronden. Uiteindelijk was er een hoofdagent ontslagen en veroordeeld tot een gevangenisstraf. De kwestie had geleid tot nare krantenkoppen, die het vertrouwen in de politie hadden beschadigd. Toen dat project was afgerond, werd Maya overgeplaatst naar het team ‘spoedeisende inzet’.

‘Deze nieuwe klus gaat heel lastig worden,’ zei Maya tegen de officier.

‘Dat valt wel mee,’ viel hij meteen in. ‘Vroeger zagen agenten de rechercheurs van de rijksrecherche als verraders. Ze snapten niet dat een degelijk onafhankelijk onderzoek van buitenaf de positie van de politie uiteindelijk juist versterkt. Maar tegenwoordig is dat wantrouwen aardig geluwd.’

Maya hief haar hand op. ‘Doe niet zo naïef, het hangt er helemaal van af wat we vinden.’

‘Welnee,’ zei hij, ‘in dit geval is het een abc’tje. Straatroof. Arrestant raakt ernstig gewond. Je hoort zo snel mogelijk alle getuigen en dan lever je je rapport in.’ De officier stond vermoeid op en liep naar het raam. Hij trok aan het koord van de luxaflex en even later baadde de kamer in het licht.

‘Als de agenten elkaar maar niet afdekken,’ zei Maya bedachtzaam.

‘Een rotte appel kan veel imagoschade aanrichten,’ mijmerde hij. ‘Dat kunnen we ons niet veroorloven, na al die corruptieschandalen rond de centrale ondernemingsraad van de nationale politie, en de korpschef die ze maar liet begaan.’

Donkere wolken joegen over het IJ. Aan de overkant van het water stond de nieuwe hoogbouw praktisch naast het Filmmuseum en verpestte de horizon. Een gemiste kans, dacht Maya, met een blik op de fantasieloze torenflats.

‘De circulaire is overduidelijk,’ vervolgde de officier. ‘De arrestant is zwaargewond. Daar kan ik niet omheen. Ik moet het wel laten onderzoeken.’ Hij liep terug naar zijn bureau en schoof het dossier Maya’s kant op. ‘Hier. Vanmorgen binnengekomen. Er staat niet veel in.’

Maya was blij verrast toen de officier haar die ochtend

belde dat er een nieuwe spoedklus voor haar klaarlag. Hoe meer uitdagingen in het werk, hoe beter.

Van jongs af aan had ze zich een buitenstaander gevoeld, altijd moest ze haar best doen om bij de inner circle te horen. Door hard te werken, uit te blinken en zichzelf soms weg te cijferen, voldeed ze aan de verwachtingen van haar ouders, haar leraren, haar vrienden, en dwong ze respect af. Ze laafde zich aan hun complimenten en ontleende daaraan haar zelfvertrouwen. Van zichzelf mocht ze nooit verslappen. Lapzwansen was er niet bij, uit angst niet meer gewaardeerd te worden. Altijd fluisterde er een stemmetje dat haar hele leven was gebaseerd op drijfzand. Van de bedrijfspsycholoog wist ze dat deze karakterstructuur bekendstond als ‘het drama van het begaafde kind’. Wat ze daar precies mee aan moest wist ze niet, maar sindsdien probeerde ze regelmatig te ontspannen en was ze begonnen met meditatie.

De officier pakte een dik dossier van een stapel en begon door de documenten te bladeren. STRIKT VERTROUWELIJK stond er in het rood op gestempeld, voor Maya een teken dat hun onderhoud was afgelopen. Ze stond op.

‘Hoe is het met Inger en de kleine?’ vroeg hij, kennelijk om het overleg te besluiten met een persoonlijke noot.

‘De eerste maanden huilde Zlatan elke nacht, maar nu hij bijna een jaar is, hebben we geloof ik het ergste gehad.’

‘Zlatan?’ vroeg hij, en ze grijnsde.

‘Ja, wij houden van voetbal hè.’ Bij de deur draaide ze zich nog even om. ‘Ik heb wel administratieve ondersteuning nodig, afhankelijk van wat ik allemaal tegenkom. Dit gaat me vast nooit alleen lukken.’

De officier schudde het hoofd. ‘Dat kun je vergeten. Daar is geen budget en geen capaciteit voor. Probeer het maar op een andere manier op te lossen.’

3.

Maya belde naar het politiebureau Zuid-Buitenveldert en vroeg naar agent Remko Vonk.

‘Waar is dat goed voor?’ bromde hij, toen Maya zich had voorgesteld en hem vroeg naar het hoofdbureau van politie aan de Elandsgracht te komen, waar ze gebruik mocht maken van een spreekkamer.

Maya probeerde hem gerust te stellen. ‘Zo’n onderzoek van de rijksrecherche is standaard. Dat moet nu eenmaal als een arrestant ernstig gewond is geraakt.’

‘Ik heb gewoon mijn werk gedaan,’ protesteerde hij. ‘Ik ben geen misdadiger.’

Vergoelijkend zei ze: ‘Het is protocol.’ Ze liet de ‘r’ even rollen en legde de klemtoon op de laatste lettergreep. Het woord was een aangename vergaarbak van suggestieve betekenissen en klonk weinig bedreigend. De meeste politiemensen die ze in eerdere onderzoeken had verhoord, hadden zich erdoor om de tuin laten leiden.

Vonk wilde de week erop afspreken, hij had het nu veel te druk.

‘Volgende week? Dat gaat echt niet,’ drong Maya aan. ‘We moeten het onderzoek zo snel mogelijk afronden,’ daarmee de indruk wekkend zelf gauw van de zaak af te willen, wat weer in Vonks belang was. Ze wilde met hem beginnen, maar, legde ze uit, ze moest ook andere getuigen ondervragen.

‘Oké, dan kom ik meteen wel even langs. Het duurt toch

niet lang, hè?’ Het kostte hem hoorbaar moeite zijn ergernis te bedwingen.

Een uur later stormde hij de kamer binnen in zijn operationele uniform. Argwanend nam hij Maya op. ‘Ik heb nog nooit met een rechercheur van de rijksrecherche te maken gehad,’ was zijn binnenkomer. Hij gaf haar een stevige hand en ging ongevraagd op de stoel zitten die Maya voor zichzelf had bestemd. Hij had donker haar en een baard, zonder snor, wat zijn gezicht een ouderwetse uitstraling gaf. Hij deed Maya denken aan Chriet Titulaer, de tv-presentator en sterrenkundige uit de jaren tachtig. Haar vader was destijds een groot fan van hem. Remko Vonk legde zijn pet op het glazen tafeltje tussen hen in. Hij was jonger dan zijn stem aan de telefoon had doen vermoeden. Maya schatte hem op een jaar of vijfendertig.

‘Wil je daar plaatsnemen?’ vroeg ze vriendelijk, wijzend op de andere stoel in de zithoek.

De kamer die ze op het hoofdbureau van politie voor dit soort verhoren gebruikte, was spaarzaam ingericht. In de vensterbank stond een grote varen in een pot, die al tijden geen water had gehad, de bladeren geel gekleurd aan de uiteinden. Aan de muur hing een poster van een tentoonstelling van Marlene Dumas in het Stedelijk Museum. Kennelijk van een kunstliefhebber in het gebouw die de kamer had willen opfleuren, een missie die niet erg was geslaagd. De poster had als titel ‘The Image as Burden’, en er stond een naakt kind frontaal op afgebeeld, de ene hand rood van het bloed, de andere zwart. Het keek woest de kamer in met het gezicht van een seriemoordenaar. Telkens als Maya’s blik erop viel, huiverde ze.

‘Maakt het wat uit waar ik zit,’ mopperde Remko Vonk, maar hij deed wat ze vroeg en nam plaats tegenover de afbeelding van het boze kind.

Maya pakte haar laptop en legde Remko nog eens uit waarom ze zijn lezing van het gebeurde moest vastleggen in een proces-verbaal. ‘Je hebt er zeker geen bezwaar tegen dat ik ons gesprek opneem?’ voegde ze er luchtig aan toe. ‘Om misverstanden te voorkomen.’

Het maakte Remko’s stemming er niet beter op. ‘Ik heb niks verkeerd gedaan,’ foeterde hij.

‘Mijn rapport zou jou juist kunnen beschermen tegen de aantijging dat je misschien te ver bent gegaan in het toepassen van geweld.’ Ze was zich ervan bewust hoe Remko haar zat op te nemen. Hoe zijn blik ongedeneerd over haar borsten naar haar benen en weer terug omhoog gleed. Halverwege een zin hield ze op met praten en vroeg: ‘Luister je wel?’ Remko knikte, maar was zichtbaar geschrokken dat hij was betrapt. ‘Dan gaan we nu echt beginnen.’ Maya zette haar smartphone aan en legde die op het tafeltje.

‘Om te beginnen maak ik er bezwaar tegen dat ik hier op stel en sprong moet komen opdaven,’ zei Remko met stemverheffing. ‘Ik heb mijn werk te doen, we zijn overbelast en moeten productie draaien.’

Maya knikte en keek hem begripvol aan. ‘Vervelend is het zeker, maar het moet nu eenmaal. De politie moet in woord en daad onkreukbaar zijn. Elke suggestie van een fout waardoor iemand zwaar lichamelijk letsel heeft opgelopen, moet zo snel mogelijk worden onderzocht. En het liefst natuurlijk ontkracht.’ Ze glimlachte naar Remko om hem duidelijk te maken dat ze in beginsel aan zijn kant stond.

Terwijl hij aan zijn baard plukte en haar ijzig aankeek, ging Maya meteen over tot het stellen van enkele algemene vragen. Al gauw had ze hem in zijn antwoorden naar de P.C. Hoofdstraat geleid. ‘Vertel me wat er daar is gebeurd. Wat je zelf hebt gezien.’

Remko zei dat de oude zwerver vreselijk agressief was geweest. Hij had tegen een vrouw geschreeuwd, terwijl hij probeerde de tas van haar schouder te rukken. Ze was overstuurd en moest tegen hem beschermd worden door haar vriend.

‘O, was je toen al ter plaatse?’ vroeg Maya belangstellend.

‘Nee, dat niet, maar dat zeiden ze.’

‘Van horen zeggen dus,’ vatte Maya zijn woorden langzaam samen en intussen gingen haar vingers over het toetsenbord. ‘Voor alle duidelijkheid, Remko, het gaat er mij om wat jij zelf gezien, gehoord en gedaan hebt. Aan de anderen vraag ik hun waarneming.’

Remko veegde wat zweetdruppels van zijn voorhoofd en begon zwaar te ademen. Hij wekte de indruk dat Maya hem met futiliteiten lastigviel en hem van zijn werk afhield. Nog even en hij zou ontploffen. Hij verschoof zijn stoel en leek nu pas het moorddadige kind van Marlene Dumas te zien. ‘We stonden op de Van Baerlestraat, hoek Willemsparkweg, toen ik de melding kreeg over een straatroof,’ zei hij. ‘Ik deed het zwaailicht aan, reed tegen de richting de straat in en zag de zwerver,’ baste Remko op dicteesnelheid. ‘Tegenover hem stond een man in een pak. Met de tas van de vrouw die naast hem stond in zijn hand hield hij de zwerver bij ze vandaan. Ik rende eropaf. “Pak hem,” riep de man. Ik gaf de zwerver bevel zijn armen omlaag te houden en achteruit te stappen, maar hij begon te schreeuwen en maakte wilde bewegingen. Ik dacht dat hij een mes in zijn hand had en sommeerde hem dat te laten vallen. Hij bleef schreeuwen en kwam op me af. Even dacht ik eraan om pepperspray te gebruiken, maar ik wilde de boel niet laten escaleren, dus greep ik hem bij zijn schouder. Hij duwde en trok en probeerde los te komen.’ Remko keek